

drevjem: roke sklenjene na hrbtu, v eni palica, oči uprte v vrhove dreves — tako je hodil po vrtu! Potem pa naj pride človek do jabolk!

Pa sta jo vendarle izvila! Nekaj dni sta že zapazila, da Mlakar po obedu rad leže v travo prav ob plotu in — zadremlje.

„To-le je čas in prilika, da prideva do jabolk!“ ukreneta brata.

Da! Skoraj pojde! Starec spi kot polh! Poizkusila sta že. Peter je nalašč potrkal po plotu, ali se Mlakar ne zbudi. Pa kaj bi se zbudil, ko spi kot polh! — Na staro, izsušeno korito sta položila desko, nanjo pa je stopil Peter, pripognil hrbet in se uprl ob kolena.

Ena, dve, tri — skok! — in Pavel mu je sedel na hrbtu. Tedaj ga je pa zaneslo na stran, da je omahnil z vso težo ob plot. Brž se je zravnal in se prijel z desnico Petrovih las, levico pa je iztegnil po jabolku. Za las je manjkalo, in že bi ga bil imel. Smeh mu je zaigral okolo usten, sline so se mu nabrale v ustih.

„Brž, brž,“ zaprosi Peter, „hrbet me boli!“

„Pa te bo še kaj drugega, tatinska svojat!“ zakriči v tem trenutku Mlakar in seže v Pavlove lase. Petra obide zona, da mu klecnejo kolena, a Pavel obvisi v Mlakarjevi krepki roki.

„Tatovi, tatovi, cigani!“ vpije Mlakar.

Na pragu se prikaže oče. Petra in Pavla je zasrbelo po vsem životu.

Razni cvetovi.

Najlepši cvet
je makov cvet:
tako cveti,
tako se rdi —
kot sram bi ga
bilò vse dni.

Najgrši cvet
je zajčkov cvet:
tako stoji,
tako dehti —
kot jokal se
vse bi noži.

Najslajši cvet
je rože cvet:
tako sladak,
tako krotak —
kot v srcu bi
ga nosil vsak.

Najgorši cvet
je slačkov cvet:
tako je čist,
tako je bel —
kot bi se pral
vsak dan vesel.

Najmilši cvet —
spominčič cvet:
sladkó se mi
smehlja z očmi:
„Zaté moj cvet
cvete, dehti . . .“

Cvetko Slavin.

